

PÉNTEK ORSOLYA

„KÉTMILLIÓ BUDAPESTI KÖZÖS EMLÉKEZETE”

BESZÉLGETÉS NÉPESSY NOÉMIVEL, A BTM FŐIGAZGATÓJÁVAL

INépeSSy Noémi az Óbudai Múzeum éléről érkezett az idén 120 éves Budapesti Történeti Múzeum (BTM) vezetői székébe. Úgy látja, a BTM-nek a modernizációhoz jelentős szervezeti átalakuláson kell átesnie, jóval nyitottabbá kell válnia, szükséges a digitalizált tartalmak nagyobb mértékű nyilvánossá tétele, és több figyelmet kell fordítania az újkori és jelenkori várostörténet feldolgozására és bemutatására.

MC: Mennyiben más egy kerület és egy főváros történeti múzeumát vezetni, és milyen tapasztalatokat hozott az előző munkahelyéről?

IMás léptékben kell gondolkodni Óbuda és a BTM kapcsán. Az óbudai gyűjtemény helytörténeti múzeum, amelynek elsődleges feladata a 130 ezer óbudai lakos identitásának építése, kiszolgálása. Ehhez képest a Budapesti Történeti Múzeum egy kétmillió métropolisz egyetlen, a város történetével foglalkozó múzeuma. Lényeges különbség a tevékenységi spektrum, a BTM-ben a régészettől a történeti kutatásokon és a kortárs művészeteken át a főváros köztéri szobrainak állításáig és állagmegóvásáig mindennel kell foglalkozni, míg Óbudán a helytörténet különböző aspektusai jelentették a fő feladatot. Ha nem a lépték felől nézzük, akkor talán ki is jelenthetjük, hogy a vezetés egy egészen konkrétan meghatározott feladat, szinte mindegy, hol gyakorlod: hosszú távon és rendszerben kell gondolkodni, intézményi stratégiát készíteni, és a stratégiára épülő tervet meg kell valósítani, mindehhez hatékonyan felhasználni a meglévő erőforrásokat, és lehetőség szerint bővíteni azokat. Amit Óbudán az elmúlt évtizedben vezetőként megtapasztaltam és véghez vittem, sokat segít ebből a szempontból. A közigazdász képzésen pedig sokszor hangsúlyozták, mindegy, mit vezetsz, csak vezetni tanulj meg. Mondjuk itt némi könnyebbség, hogy mindkét esetben történeti múzeumról van szó.

MC: A Goldberger Gyűjtemény 2013-ban MúzeumCafé Díjat kapott, egy évvel később pedig az Óbudai Múzeum kapta meg Az Év Múzeuma elismerést. Ön szerint mitől jó egy történeti gyűjtemény, és mi a siker titka?

Számomra egyértelmű volt, hogy a kerület nagyon gazdag múltja ennél sokkal professzionálisabb intézményt kíván, így hát elkezdjük a fejlesztést, lépésről lépésre haladva előre, ami elvezetett a sikerhez.

¶ Szerintem ez az eredmény a tudatos fejlesztésnek volt köszönhető. Amikor átvettem a múzeum szakmai vezetését 2008-ban, mindössze egy kis folyosónyi iroda és kiállítótér kombó volt az Óbudai Múzeum. Számomra egyértelmű volt, hogy a kerület nagyon gazdag múltja ennél sokkal professzionálisabb intézményt kíván, így hát elkezdjük a fejlesztést, lépésről lépésre haladva előre, ami sikerhez vezetett. 2011-ben az akkori Textilmúzeum a működésképtelenség határán állt, tulajdonosai felajánlották a III. kerületi önkormányzatnak, ebből kiindulva – gyors állapotfelmérés után – alaposan át kellett gondolni, mit lehet kezdeni a gyűjteménye nagy részét az idők viharában elvesztő, erőforrások nélküli intézménnyel. Rövid idő állt rendelkezésünkre tervezni és cselekedni. A helyes döntések meghozatala meghatározó volt. Megszületett a Goldberger Textilipari Gyűjtemény és benne „A Goldberger...” című állandó kiállítás. Egyértelmű volt a motiváció, a motivációnk, vagyis egy bezárásra ítélt gyűjteményt megmenteni és visszaadni a köznek.

MC: *A városlakók magukénak tekintik a gyűjteményt? Mennyire közösségi hely és mennyire közgyűjtemény az Óbudai Múzeum?*

¶ Közgyűjtemény és közösségi hely együtt. A múzeum léte szinte észrevétlen volt az óbudaiak számára 2010 előtt. Akkor nyílt meg az új állandó kiállítás, az *Egy város három arca*, akkor kezdődtek meg a tudatosan szervezett közönségkapcsolati programok, indult be a múzeumpedagógia, a tudatos gyűjtés, műtárgyállománygyarapítás, amely számos óbudait szólított meg különböző projektekben, lett kialakult időszaki kiállítási stratégia. A III. kerületieknek megannyi kapcsolódási pontot kínált a múzeum, egyre többen kezdték használni, rendszeres látogatóivá, adományozóivá váltak. Be kell vallanom, ez a folyamat az Óbudai Múzeumban könnyebben ment, mint a nagyon speciális Goldberger Gyűjteményben. Bár utóbbi mögött ott volt az egykor a gyárban dolgozók emlékezete és bázisa, és sokaké, akik az egykori magyar textiliparban dolgoztak, számos próbálkozásunk ellenére sem sikerült azonban azt a stratégiailag kitűzött célt elérni, hogy a fiatal textiltervezők, iparművészek bázisává váljon az intézmény, abban a közegben váljon igazi közösségi térré – remélem, az utódom sikerrel jár majd ebben.

MC: Akár Óbuda, akár a BTM kapcsán felvetődhet: tudja-e egy ilyen intézmény alakítani a városlakók identitását a várostörténet minél pontosabb bemutatásával. Van-e, lehet-e ilyen célja egy történeti intézménynek?

¶ Úgy gondolom, egy várostörténeti múzeum alapfeladata ez. Kétféle budapesti közös emlékezete ez a múzeum, amely egy folyamatosan változó, sokszínű városban éli mindennapjait. Identitásképző, lokálpatriotizmust erősítő, ugyanakkor a városi élet kihívásaira, a mai ember városi problémáira reflektáló intézménnyé kell válnia. Nyitott, azáltal is, hogy a városlakók minél szélesebb körét szólítjuk meg és vonjuk be a BTM életébe, sokkal mélyebben, mint most, amikor leginkább egy-egy kiállításlátogatás vagy rendezvényen való részvétel szintjén történik mindez.

MC: A főigazgatói pályázatában szerepel, hogy már a huszadik században felmerült, szükséges az intézmények megnyitása a szélesebb közönség felé. Ez mit jelent? Elképzelhető, hogy akár a gyűjteményezésbe is jobban bevonnák a budapestieket, például a huszadik századi anyag kapcsán?

Mára világossá vált, hogy a múzeumok nemcsak hogy nem működhetnek magukba fordult tudományos kutatóintézetekként, de már nem is kizárólag a látogatók bevonása vagy a gyűjtemények gyarapítása az a terület, ahol nyithat, nyitottá válhat egy intézmény. A múzeumok alapfeladata a gyűjteményi és tudományos bázison keletkezett hatalmas információ- és tudáshalmazt továbbadni a köz számára, méghozzá közérthető, az egyes célcsoportok nyelvére adaptált formában. Ma az a kihívás, hogy az alaptevékenységen felül minél közelebb engedje magához azokat a polgárokat, akiket – jelen esetben – a városi múzeum szolgál. Ennek számos módja létezik, erről a szemléletről szól Frazon Zsófiáék tavasszal bemutatott *Nyitott múzeum* című könyve vagy a *Cselekvő Közösségek* keretében végzett számos projekt, amelyben a múzeum és a lakosság együttműködésének módozatait kutatták, mutatták be. Mindez persze nem azt jelenti, hogy a tudománynak nincs helye a múzeumban. Sőt! A múzeum tudományos tevékenységére kell építeni, arra alapozva kell a termékeket és szolgáltatásokat fejleszteni és a hozzáférést, az aktivitást, az együttműködést erősíteni. Minél szélesebb spektrumon kell bevonni az embereket a múzeum munkájába, és erre egy városi múzeum kiválóan alkalmas. A BTM-ben egy ilyen jellegű gondolkodás elindítására majd a stratégiai tervezés keretében lesz lehetőség, miközben az intézmény nagyobb részét jelenleg még erősen áthatja egy hierarchikus, befelé forduló, tudományos intézeti gondolkodás.

MC: *Azt is írta a pályázatban, hogy szükséges a leader- vagy menedzser szemlélet – ezt azonban sokan kifogásolják a szakmabeliek közül, mondván, a múzeum elsősorban kutatóhely, és a kutatómunka nem kerülhet veszélybe a népszerűségekre való törekvés miatt. Lehet egyensúlyt teremteni?*

¶ Az gondolom, akik úgy vélekednek a 21. század második évtizedének végén, hogy nem kell menedzsment a múzeum élére, azok lemaradtak valahol a történetben. Gondoljunk arra, hogy működhet-e és főleg fennmaradhat-e egy vállalkozás, egy vállalat vagy bármilyen intézmény, és lehet-e sikeres intézményi szinten, ha az abban dolgozókat nem vezeti senki, nem szervezi, menedzseli, nem hangolja össze az ott folyó munkát, folyamatokat. Már az a tétel is régen megdőlt, hogy a jó termék eladja önmagát. Ahol intézmény van, szervezeti keretek között zajlik a munka, ott lehetetlen menedzser nélkül működni, hiszen nincs, aki a közös gondolkodásra épített cél eléréséhez elvezeti a csapatot. A menedzsment a múzeum jövőjéről egységes elveket valló csoport a múzeum élén. Az intézményben működhet a legkiválóbb muzeológuscsoport, lehetnek világhírű kutatók, akik önálló sikereket érnek ugyan, de ez önmagában nem elegendő ahhoz, hogy a múzeum sikeressé váljon. A múzeum a köz intézménye, a közért van, nem pedig egyéni érdekeket kiszolgáló háttérintézmény.

MC: *Hol van a történeti kor határa? A Kádár-rendszer vagy a rendszerváltás évei még a gyűjtött és kutatott korszakok közé tartoznak?*

¶ Mindenképp. A pályázatomban is szerepelt, hogy a legnagyobb hiányosságok egyikének tartom az ezzel a korszakkal foglalkozó történészek nagyon alacsony számát, kvázi hiányát, ami a terület alulértékelttségét is mutatja. Éles kritikával fogalmazta meg nemrég egy vezető kollégám, hogyan állíthatok én ilyet, hiszen mi kutatunk közelmúltat is... Abban kétséget kizáróan igaza volt, hogy kutatunk, de nem mindegy, hogy tudományos kutatási terv mentén egy jelentősebb létszámú csapattal, vagy „csak” foglalkozunk ezzel is. A huszadik század kutatása, gyűjteményezése, bemutatása a múzeumon belüli egyéb területekhez képest is alulreprezentált a BTM-ben. Az embereket általában jobban érdekli az a múlt, amely közelebb van hozzájuk, amelynek megfogható jeleit látják maguk körül, ismerik szereplőit. Ezt a tevékenységet fejlesztve kézzelfogható közelségbe kerül a nyitott múzeum, a városi közösségekkel való együttműködés lehetősége, azaz a budapestiek minél szélesebb körének bevonása a múzeum életébe, munkájába. Mindenképp szeretném humán erőforrásban is és szakmai munkában is sokkal hangsúlyosabban megjeleníteni ezt a korszakot.

Királypince a középkori királyi palotában
Budapesti Történeti Múzeum

MC: A BTM-hez tartozik a Vármúzeumon kívül az Aquincumi Múzeum, a Kiscelli Múzeum, Fővárosi Képtár, a Budapest Galéria és a Bartók Emlékház is. Nemcsak időben, hanem térben is hatalmas távolságokat fognak át ezek az intézmények. Miként lehetséges, ha lehetséges egyáltalán, ezek működését összehangolni? Együtt tud működni ennyi intézmény?

¶ Ez a legszebb feladat a BTM vezetésében, és az egyik fő motivációm is ez volt, amikor megpályáztam a főigazgatói posztot. Azt gondolom, a budapestiek számottevő részének a Budapesti Történeti Múzeum név nem sok mindent mond. Ellenben sokan ismerik az Aquincumi Múzeumot vagy a Kiscellit, a Képtárat vagy a Budapest Galériát, de valószínűleg ezek az intézmények nem kapcsolódnak össze a fejekben. A múzeum tevékenységi köre nagyon diverzifikált, sokszínű, de mindegyik a főváros múltjának őrzője, jelenének alakítója. Az együttműködésnek megannyi területe, terepe lehetséges. A közeljövő szervezeti átalakítása pontosan azokat a területeket fogja érinteni, amelyekben az együttműködés manifesztálódik, ilyen a marketing, a kommunikáció, a közönségkapcsolat, a múzeumpedagógia vagy a kiállításszervezés. Szeretném rövid távon bevezetni a projektekben történő munkavégzést, amely a megfelelő kereteket is biztosítja az egyes egységek, kollégák közötti kooperációhoz. A sokszínűségre épített kreativitás megannyi lehetőséget hordoz magában, csak teret kell neki engedni, bátorítani a kollégákat, lépjenek túl a megszokott kereteiken.

MC: A Budapest területén végzett régészeti ásatások felügyeleti szerve és lebonyolítója is a múzeum. Most melyik ásatás a legjelentősebb?

A BTM-nek tavalgy több mint hatszáz ásatása volt, ez is mutatja, hogy a régészet a múzeum kiemelt jelentőségű területe, a régészek száma a legmagasabb a muzeológusok között.

Néhány a jelentősek közül:

II. kerület, Budai Irgalmasrendi Kórház: több mint 3000 négyzetméter, középkori kikötői létesítmények, római kori településnyomok,

III. kerület, Bécsi út 68–84.: 5600 négyzetméter, gigantikus méretű római temető (eddig több mint 400 sír, különleges leletekkel),

Buszsz: Árpád kori település, késő római temető, több periódusú őskori telep és temető (például különleges bronzkori ház),

Aranyhegyi-patak menti gát: 2,5 kilométer hosszan, az aquincumi polgárvároson áthaladó gátlétesítmény régészeti szakfelügyelete és feltárása, római kori településnyomok,

Az intézményben működhet a legkiválóbb muzeológuscsoport, lehetnek világhírű kutatók, akik önálló sikereket érnek ugyan, de ez önmagában nem elegendő ahhoz, hogy a múzeum sikeressé váljon.

XI. kerület, Budafoki út 215.: 7900 négyzetméter, neolitikus és középkori település házakkal, ipari létesítményekkel,

XXII. kerület, Növény u.: 24 ezer négyzetméter, bronzkori település .

MC: A régészeti szakmából hallatszottak olyan hangok, hogy a jelen törvényi szabályozás nem teszi lehetővé a biztonságos feltárást. Miként látja ezt?

¶ A harminc napban meghatározott feltárási határidő egy-egy nagyobb ásatás esetén valóban kevés, a beruházókat azonban minden esetben előre tájékoztatjuk a feltárási várható idő- és költségigényéről, és igyekszünk mindkét fél számára optimális feltételekben megállapodni.

MC: Nemrég derült ki, hogy az Országos Széchényi Könyvtárnak el kell költöznie a Várból. A BTM biztonságban van? Marad a jelenlegi helyén?

¶ Nem hallottam olyan tervet, még pletyka szintjén sem, hogy a BTM-nek költöznie kellene. A Várgondnoksággal folytatott párbeszédünkben elég világosan látható, hogy a Vár további évtizedekre szóló turisztikai fejlesztési tervében nevesítve, fejlesztési területként szerepel a múzeum. Jelen pillanatban is több közös projektünk zajlik, elég csak Az első bástya című, régészeti in situ bemutatáshoz kapcsolódó kiállításokra gondolnunk, vagy a készülő közös turisztikai akciók kidolgozására.

MC: A pályázatában szó esett a raktározási gondokról is, valamint hogy sürgős lenne a megoldás megtalálása. Ez csak a Vármúzeumot vagy az összes hozzá tartozó intézményt érinti?

¶ A kérdésfeltevés magában hordozza a legfontosabb feladatot, hiszen a BTM és a hozzá tartozó intézmények nem különálló intézmények, egy intézmény, egy gond, amit egységesen kell kezelnünk és megoldanunk. Valamennyi szervezeti egységünkben, Aquincumban, a Várban és a Kiscelli Múzeumban is szó szerint megteltek a raktárak. Van egy külső raktárunk a XVIII. kerületi Lenkei utcában,

A középkori királyi palota gótikus terme
Budapesti Történelmi Múzeum

egy régi gyárterületen, ahová jelentős régészeti anyagot tudtunk elhelyezni, de ez sem jelentett tartós megoldást. A Budavári Palotában a Szent István Terem kialakításával kapcsolatos építési munkálatok miatt az irodakapacitás is kimerült, így mindenképpen szükség lesz egy olyan új raktárbázisra, ahová lényegesen jobb körülmények közé kiköltöztethetők egyes funkciók, helyiségeket felszabadítva. A főváros döntéshozóival többször egyeztettem erről, jeleztem, hogy szükségünk lesz egy új raktárépületre, mert ha ez nem valósul meg, a meglévő műtárgyállományt is komoly veszélynek tesszük ki, gyarapítani végképp nem tudunk, és ezzel sok értékes emlék veszhet el a város történetéből.

MC: Kaptak ígéretet a fővárostól?

¶ Nagyon jó az együttműködésünk a kulturális főosztállyal és a városvezetéssel is. Ismerik és értik a BTM jelenlegi állapotát, köztük az egyre akutabbá váló raktározási problémát, több körben tartottunk már egyeztetéseket, terepbejárást. Nyitott fülekre találtam, úgy látom, a fővárosban megvan a szándék a BTM ez irányú fejlesztésére is.

MC: A Bálna eladása után bizonytalanná vált a BTM-hez tartozó Budapest Galéria sorsa. A legutóbbi információk szerint a főváros júniusra ígért döntést arról, hol képzelik el a galéria új helyét. Most, az interjú készítésének időpontjában, július közepén még semmi hír róla, hová költözik a galéria. Hol tart az ügy?

¶ Amióta a márciusi közgyűlés döntött a Bálna eladásáról, azóta a BTM Budapest Galéria munkatársai és a főváros folyamatosan keresik a megoldást a kiesett kiállítótér pótlására. Nem vagyunk könnyű helyzetben, de azt gondolom, hamarosan megnyugtató megoldás születhet, és a galéria folytatni tudja nagyon sikeres kortárs művészeti tevékenységét.

MC: Szóba került, hogy nemcsak a látogatószám emelése volna kívánatos az önökhöz tartozó intézményekben, de a múzeumpedagógia fejlesztése is. Van konkrét terv egy olyan generáció megnyerésére, amely félig már online él?

A Várgondnoksággal folytatott párbeszédünkből elég világosan látható, hogy a Vár további évtizedekre szóló turisztikai fejlesztési tervében nevesítve, fejlesztési területként szerepel a múzeum.

¶ Sajnos a BTM jelenleg nem rendelkezik múzeumpedagógiai stratégiával. A múzeumpedagógia szeparáltan működik az egyes egységekben, más elvek mentén szerveződik a munka. Mivel ez a tevékenység összmúzeumi szinten jelentősen alulértékelt, a benne rejlő potenciál kihasználatlan. Az összfelálló múzeumpedagógiai főosztálynak nem csak stratégiát kell alkotnia, de számos kapcsolatot is fel- és újra kell építenie a főváros oktatási és nevelési intézményeivel. Ebben a feladatban kell a különböző generációk és a legkülönbözőbb iskoláskorú csoportok számára vonzó múzeumpedagógiai kínálatot kialakítanunk.

MC: *Budapest 2023-ban ünnepli alapításának 150. évfordulóját. Szó esett róla, hogy egy négykötetes Budapest-monográfiának legalább az első kötetét szeretnék megjelentetni erre az időpontra. Lehet már valamit tudni erről a vállalkozásról?*

¶ Budapest történeti monográfiája az 1970-es években jelent meg, a 150. évfordulóra a főváros közgyűjteményei, a Fővárosi Levéltár, a Szabó Ervin Könyvtár és a BTM méltó módon szeretne ünnepelni, ennek egyik produktuma egy új kutatási eredményeket is bemutató monográfia lesz. Ennek első kötete, az 1686-ig terjedő időszakot feldolgozó rész készül a BTM munkatársainak gondozásában.

MC: *Buda és Pest, majd az egyesült Budapest hosszú időn át az Osztrák–Magyar Monarchia egyik legfontosabb városa volt. Adódik a kérdés: terveznek együttműködést más volt monarchiabeli városokkal?*

¶ Jelenleg is vannak a BTM-nek nemzetközi együttműködései és partnerkapcsolatai európai múzeumokkal, több közös kiállítási projekt zajlott az elmúlt években is. Mindemellett azt gondolom, ezek a kapcsolatok bővíthetők, változatosabb együttműködésekkel színesíthetők. Jobban be kell kapcsolni a BTM-et az európai várostörténeti múzeumok hálózatába, ebben a projektben a Monarchia egykori városai is megjelennek.

A főváros döntéshozóival többször egyeztettem erről, jeleztem, hogy szükségünk lesz egy új raktárépületre, mert ha ez nem valósul meg, a meglévő műtárgyállományt is komoly veszélynek tesszük ki, gyarapítani végképp nem tudunk, és ezzel sok értékes emlék veszhet el a város történetéből.

MC: *A fent említett tervek valóra váltásához sok pénz szükséges. Honnan lesz elegendő forrás, hogy végrehajtsák mindezt?*

- ¶ A változásokhoz egyrészt szükséges egy gondolkodásbeli irányváltás: az, hogy stratégiai szinten gondolkodjunk a múzeum egészéről, és részstratégiákban az egységes kommunikációról, marketingről, múzeumpedagógiáról, a kiállításokról. Ezek elengedhetetlenek a múzeum modernizálásához, átalakításához. Mindehhez egyrészt sok belső eszmecserére lesz szükség, hiszen a szervezeti kultúra átalakítása, az „eddig így volt, és jó volt így” szemlélet megváltoztatása komoly kihívásokat jelentő vezetői feladat. Ezzel összefüggésben természetesen számottevő többletforrásigény is jelentkezik, hiszen számos olyan munkakör hiányzik az intézményből, amely egy modern múzeumban ma már nélkülözhetetlen. A fővárosnak már bemutattam a humán erőforrás-fejlesztési tervemet, ami a következő évekre bontva építi fel azt a humán erőforrás-állományt, amellyel az általam megfogalmazott célok elérhetőek.
- ¶ Egy másik szint, amikor az intézményi és részstratégiák összeállnak, és maguk után vonják a fejlesztés fizikai szükségességét is (gondoljunk itt csak például a felállítandó digitalizációs osztály eszközigényére vagy a kiállításokban megjelenő digitális tartalomfejlesztésekre), ahhoz pluszforrás kell majd. Az egyértelműen látszik, hogy a jelenlegi, fenntartó által biztosított forráskeret magasabb szintű működésre nem elegendő, a finanszírozási arány növelése a működés átalakításához nélkülözhetetlen. Úgy gondolom, a pályázatomban megfogalmazott irányvonal közös platform a főváros kulturális vezetésének múzeumra vonatkozó elképzeléseivel, így mindkét fél számára kölcsönös előnyök származhatnak konstruktív, egymás igényeit figyelembe vevő együttműködésből. Nyer a főváros, nyer a múzeum, és elsősorban nyernek a fővárosiak.

NÉPESSY NOÉMI (1969) 1998-ban végzett a Miskolci Egyetem történelem szakán, elvégezve a muzeológia specializációt is, később az ELTE-n kulturális menedzseri, az Általános Vállalkozási Főiskolán közgazdász diplomát szerzett. 1999-került az Óbudai Múzeumba, 2007-től másfél éven át Óbuda-Békásmegyer Önkormányzatában kulturális referens. 2008-ban szakmai igazgatója, majd 2012-ben igazgatója az újjászervezett Óbudai Múzeumnak, vezetése alatt nyílt meg fiáláléként a Goldberger Textilipari Gyűjtemény. Lapunk 2013-ban MúzeumCafé Díjjal ismerte el tevékenységét. 2019 áprilisától a Budapesti Történeti Múzeum főigazgatója.

múzeumcafé 73

2019/5. szeptember-október

www.muzeumcafe.reblog.hu

www.facebook.com/muzeumcafe

www.muzeumcafe.hu

Szerkesztőbizottság: Baán László, E. Csorba

Csilla, György Péter, Martos Gábor,

Rockenbauer Zoltán, Török László

Főszerkesztő: Gréczi Emőke

Szerkesztő: Basics Beatrix, Berényi Marianna,

Karácsony Ágnes, Magyar Katalin

Lapterv, tipográfia: Pintér József

Fotó: Szilágyi Lenke

Korrektor: Szendrői Árpád

Angol fordítás: Sarkady-Hart Krisztina,

Adrian Hart

E számunk szerzői: Basics Beatrix, Berényi

Marianna, Czifra Szabolcs, Gréczi Emőke,

György Péter, Hajagos Csaba, Hamvay Péter,

Karácsony Ágnes, Kovács Dániel, Magyar

Katalin, Makrai Sonja, Mentényi Klára,

Pálinkás Adrienn, Péntek Orsolya, Sóki Diána,

Süveges Gréta, Varga Benedek

Szerkesztőség: 1068 Budapest, Szondi utca 77.

E-mail: muzeumcafe@szepmuveszeti.hu

Kiadó: Kultúra 2008 Nonprofit Kft.,

1146 Budapest, Dózsa György út 41.

Lapigazgató: Lévay Zoltán

Lapmenedzser: Bacsa Tibor

bacsatibor.hatvan@gmail.com

Szerkesztőségi koordinátor: Sarkantyú Anna

Nyomdai munkák: EPC Nyomda, Budaörs

Felelős vezető: Mészáros László

ISSN szám: HU ISSN 1789-3291

Lapnyilvántartási engedély száma:

163/0588-1/2007

Terjesztés: A Lapker Zrt. országos hálózatán

keresztül a Relay és az Inmedio kiemelt

üzleteiben

További árusítóhelyek: Szépművészeti Múzeum

– Magyar Nemzeti Galéria, Magyar Nemzeti

Múzeum, Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti

Múzeum, Néprajzi Múzeum, Magyar

Kereskedelmi és Vendéglátóipari Múzeum,

Múcsarnok, Magyar Fotográfusok Háza/Mai

Manó Ház, Fővárosi Állat- és Növénykert,

Ferenczy Múzeumi Centrum (Szentendre),

Művészetek Palotája, Kieselbach Galéria,

Kogart, Írók Boltja, Rózsavölgyi Zeneműbolt,

Kódex Könyvárúház, Fuga Budapesti

Építészeti Központ

Kedvezményes előfizetési díj

2019. évre lapszámonként 990 Ft,

az elofizetes@muzeumcafe.hu

e-mail címen.

Lapunk a terjesztési hálózaton belül

1390 Ft áron vásárolható meg.

Tilos a kiadvány bármely fotójának, írott

anyagának vagy azok részletének a kiadó

írásbeli engedélye nélküli újraközlése.